

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193 Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 2 Ἀπριλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 18

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

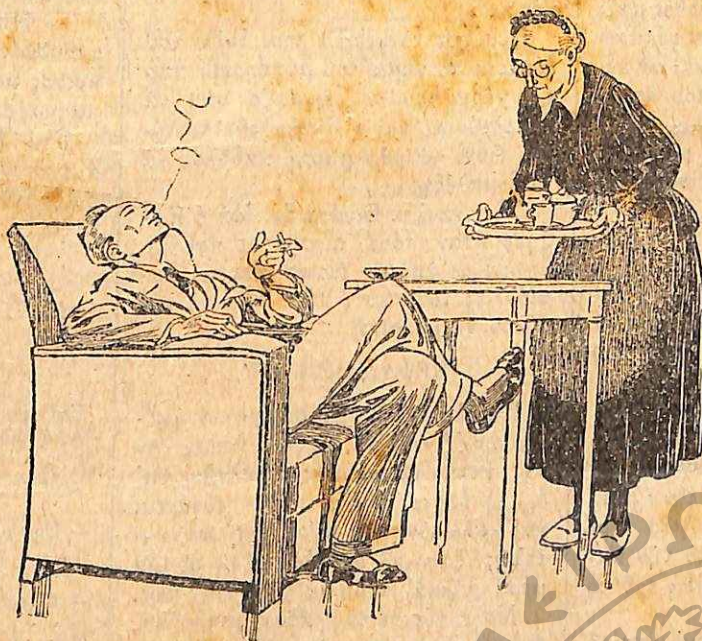
Ὁ Καζίμιρ εἶχε τὴν πεποίθηση πῶς τὸ παιδί αὐτὸ βρισκόταν ἀνάμε-
σα σὲ δυὸ ἀντίθετες δυνάμεις : ἡ μιὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ ὠφελήσῃ καὶ ἡ
ἄλλη προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο,
ἂν ὄχι νὰ καταστρέψῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ
τουλάχιστον νὰ ἐξου-
δετερώσῃ κάθε ἐνέρ-
γεια τῆς πρώτης. Τῇ
στιγμῇ ὅμως πού δὲν
γνώριζαν ποιά ἦταν αὐ-
τὴ ἡ ἐχθρική δύναμη
ἦταν δύσκολο νὰ τὴν
πολεμήσουν.

Ὡστόσο τὸ νὰ ξα-
ναβροῦν τὰ ἔχνη τοῦ
Γιάννη Ἀλφάνι δὲν
θὰ ἦταν καὶ τόσο δύ-
σκολο ὅσο νόμιζε ἡ
γριὰ Ὀνωρίνα. Ἄν ὅ-
μως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
ᾔθελε νὰ βλάψῃ τὴν
Ἀνναμπέλλα, θὰ ἦταν
ἐξαιρετικὰ ριψοκίνδυνο
νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κατα-
λάβῃ, ὅτι καὶ ἄλλοι ἐκ-
τός ἀπ' αὐτὸν γινώριζαν
τὸ μυστικὸ καὶ εἶχαν
τὸ νοῦ τους στὸ παιδί.

Ὁ δημοσιογράφος
εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι
ἡ Ὀνωρίνα τοῦ εἶχε
πεῖ ὅτι γινώριζε γιὰ τὴν οἰκογένεια
τῆς μικρούλας· ὥστόσο ἡ ἱστορία μὲ
τοὺς γκάγκστερς ἦταν πλαστὴ ἀπὸ
τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος. Καὶ ἡ ἴδια
ἀκόμη ἡ Ὀνωρίνα τὴν πιστεύεγε γιὰ-
τί τὴν σύμφερε νὰ τὴν πιστέψῃ. Φαι-
νόταν πῶς ἦταν μιὰ γυναίκα πού γιὰ
νὰ κερδίσῃ χρήματα δὲν θὰ σταμα-
τοῦσε μπροστὰ σὲ τίποτε.

Τὸ παιδί οἶγουρα δὲν θὰ τὸ ἀπο-
μάκρυναν οἱ γονεῖς του ἀπὸ κοντά

τους. Κάποιος θὰ τοὺς τὸ ἄρπαξε
καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν θὰ ἦταν κα-
νένας κοινὸς ληστής, γιὰτὶ ὁ σκοπὸς
τοῦ ἦταν νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ παιδί γιὰ
πάντα καὶ ὄχι νὰ εἰσπράξῃ λύτρα.
Δίχως ἄλλο ἐκεῖνος πού εἶχε ἀνα-
λάβει τὴν ἐντολὴ αὐτὴν δὲν εἶχε τὸ

Ἡ οἰκονόμος παρουσιάσθηκε μὲ τὸν ἀχνιστὸ καφέ.
(Σελ. 149 στ. γ').

κουράγιο νὰ κάνῃ ἐγκλημα γιὰ νὰ
βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση τὴ μικρούλα.
Προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ αὐτὸν τὸν
σκόπελο ἐξαφανίζοντας ὅλα τὰ ἔχνη
τοῦ παιδιοῦ, δίνοντάς του ἕνα ἄλλο
ὄνομα, μιὰν ἄλλη πατρίδα, ξεριζώ-
νοντάς το ἀπὸ τὰ μέρη πού εἶχε ἀ-
ναστηθῇ ὅπως ξεριζώνει κανεὶς ἕνα
λουλούδι μὲ τίς ρίζες του καὶ τὸ φυ-
τεῖ ἄλλοῦ.

Κι' ἔτσι τὰ χρόνια εἶχαν περάσει

καὶ ἡ μικρὴ πωλήτρια τῶν καρτ-πο-
στάλ εἶχε μεγαλώσει δίχως νὰ ξέρῃ
τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, ὥπου μιὰ μέρα
ἕνα χέρι τὴν πλησίασε στὸ σκοτάδι
καὶ τῆς ξεσκέπασε μιὰ ἄκρη ἀπὸ τὸν
πέπλο τοῦ μυστηρίου πού σκέπαζε
τὴ ζωὴ της. Μιὰν ἄκρη μοναχά, γιὰ-
τί ἀμέσως ὕστερα τὰ ξανασκέπασε
πάλι ὅλα ἀδιαπέραστο σκοτάδι.

Ὡστόσο τὸ ἐπείσοδι τῆς ξανθῆς
κούκλας ἐκτός ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ἐ-
δειχνε πῶς ὑπῆρχε καὶ
μιὰ πάλι, ἕνας κρυφὸς
πόλεμος ἀνάμεσα στίς
δύο μερίδες. Ἐνας πό-
λεμος ἀμείλικτος καὶ
σκληρὸς πού εἶχε γιὰ
κέντρο τοῦ τὴν Ἀν-
ναμπέλλα.

Ἐπρεπε νὰ τὸν πα-
ρακολουθήσῃ σὺν ἀπλῆς
θεατῆς : Ὅχι, γιὰτί ὅ-
σο σκεπτόταν τόσο ἐ-
βλεπε πῶς ἴσαμε τώρα
ἡ μερίδα πού ἦταν ἐχ-
θρική πρὸς τὸ παιδί
ἦταν ἡ δυνατότερη. Νὰ
συμμαχήσῃ πάλι μ' ἐ-
κείνους πού ᾔθελαν τὸ
καλὸ του ; μὲ τὴν γριὰ
τοῦ πάρκου καὶ τὸν
ἄγνωστο τοῦ παραθυ-
ριοῦ ; Ποιοὶ ἦσαν ὅμως
αὐτοὶ ἄραγε ; Καί, ἕνα
ἄλλο μυστήριον, πού
μπέρδευε ἀκόμη περι-
σότερο τὰ πράγματα :

Τί ἐσήμαινε ἡ διεύθυνσις τῆς Γκρέ-
τας Λυντόφσκου πού βρέθηκε γραμ-
μένη ἐπάνω στὸ κομματάκι τὸ χαρτί
πού σώθηκε ἀπὸ τὸ σημεῖωμα τῆς
ξανθῆς κούκλας ; Τὸ χαρτί ἔγραφε
καθαρὰ : «Λεωφόρος τῶν Ἀκακίων
ἀρ.3». Ποιὸς νάχε ἀραγε χαράξῃ τὴ
συβιλλικὴ αὐτὴ φράση, ἀνακατεῦον-
τας ἔτσι καὶ τὴν νεαρὴ Οὐγγαρέζα
σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν ;

Ὡστόσο ὁ Καζίμιρ δὲν μπόρεσε νὰ

συνέλιξη όλες αυτές τις σκέψεις του γιατί το ρολόι που χτύπησε δίπλα του τον έκανε να τιναχτεί ξαφνιασμένος. Ήταν κιόλας τέσσερις η ώρα! Και στις τέσσερεσήμις είχε υποσχεθεί στην Γκρέτα, ότι θα πήγαινε να την συναντήσει για να πәне μαζί σε μιὰ συναυλία!

Σηκώθηκε βιαστικός. Μόλις πρόφθαινε ν' αλλάξει κοστούμι. Ντύθηκε γρήγορα. Βγήκε τρέχοντας από το σπίτι του, φώναζε ένα ταξί που περνούσε και λίγα λεπτά αργότερα βρισκόταν στη Γκρέτα.

Στη σκάλα που ανέβαινε συνάντησε τον βαρβόνο Βάρνα που τον χαιρετίσε ζαρώνοντας τα φρύδια του. «Τά εκατομμύρια του τόν κάνουν να μη καταδέχεται να χαιρετήσει έναν φτωχό δημοσιογράφο σαν και μένα», σκέφθηκε ο Καζιμίρ.

Η Γκρέτα Λυντφόσκυ τον προϋπάντησε στην εξώπορτα. Φορούσε ένα άσπρο φόρεμα και το μαύρο της καπέλλο. Έκκε με φωτεινά άκμή τα ξανθά μαλλιά της. Του είπε χαμογελώντας:

— Φοβήθηκα πως θα ξεχνούσατε τη συνάντησή μας. Για να έρθω μαζί σας στη συναυλία αρνήθηκα να πάω μαζί με το βαρβόνο Βάρνα και να εγκαταλείψω την καινούργια του άτμάκατο. Ήταν έξω φρενών ο καυμένος. Ήθελε με κάθε τρόπο να με πείσει να πάω μαζί του. Δεν τον συναντήσατε στη σκάλα;

— Ναι τον συνάντησα. Αν βλέπατε τί μούτρα μου έκανε!

Και φούσκωσε τα μάγουλά του και κατέβασε τα φρύδια του, θέλοντας να μιμηθεί το κατσουφιασμένο ύφος του βαρβόνου.

Η νέα τον σταμάτησε.

— Έλατε, δεν θέλω να κακολογείτε τον βαρβόνο. Ήταν στενός φίλος του πατέρα μου και όταν τον έχασα αυτός πήρε την περιουσία μου στα χέρια του και μ' έσωσε από την καταστροφή. Αυτό ποτέ δεν θα το ξεχάσω.

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο Κόστ.

Και ρίχνοντας μιὰ ματιά στο ρολόι:

— Δεν νομίζετε πως πρέπει να πηγαίνουμε; Φοβάμαι μήπως φθάσουμε αργά.

Ξεκίνησαν πεζή και πήγαν στο μεγάλο υπαίθριο θέατρο όπου γινόταν η συναυλία. Η Γκρέτα άκουμπούσε έλαφρά στο χέρι του Κόστ. «Εξαφνα τον ρώτησε:

— Και το μυστήριο της ξανθής κούκλας; Δεν κάνατε καμμιὰ καινούργια ανακάλυψη ακόμη;

— Καμμιὰ απολύτως, είπε ο δημοσιογράφος, αποφασισμένος να κρατήσει μυστικά τα αποτελέσματα της πρώτης του έρευνας.

Όταν έφθασαν στο θέατρο μόλις είχε αρχίσει η συναυλία. Η όρχηστρα έπαιζε την εισαγωγή του Γουλιέλμου Τέλλ. «Ακούγαν κι οι δύο τους γοητευμένοι από τη θαυμασία μουσική. Όταν όμως έσδυσε και η τελευταία νότα ο Καζιμίρ βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις που τον άπασχολούσαν από το πρωί. Του φαινόταν πως όλα τα περιστατικά που είχαν συμβεί όλες αυτές τις τελευταίες ημέρες είχαν άμεση σχέση μεταξύ τους. Φθάνει να μπορούσε να βρή την μία άκρη από το νήμα και τότε θα λύνταν όλα τα μυστήρια από μόνα τους.

Γιατί κιόλας ξαναγύριζαν στο μυαλό του με τόσο επιμονή το πρόσωπο, ή φωνή και τα φερόματα της κυρίας ντε Λεόν; Η χλωμή αυτή γυναίκα, με το θλιμμένο πρόσωπο, ήταν στ' αλήθεια απόλυτα άσχετη με τη σκηνή που είχε διαδραματισθεί στο σπίτι της, ή μήπως και τυχόν;

Κούνησε το κεφάλι του. Πάλι του ξέφευγε το νήμα του μυστηρίου από τα χέρια του κι έμοιαζε σαν να μπερδεύεται και ν' ανακατεύεται τόσο, ώστε να μην μπορέσει καθόλου να το ξεμπλέξει.

Η συναυλία ξανάρχισε. Μα ο Καζιμίρ ήταν τόσο πιασμένος και κυριευμένος από τις έννοιες και τις αμφιβολίες του ώστε ούτε άκουγε καθόλου τη μουσική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Πολλές εκπλήξεις περίμεναν ακόμη την Άνναμπέλλα. Μα τίποτε δεν της έκανε μεγαλύτερη έκπληξη απ' ότι η δόξα της ανέλπιστα ευγένεια και καλωσύνη της θείας της, που ενώ τελώς ξαφνικά άλλαξε μέσα σε μιὰ μέρα ριζικά τρόπους απέναντί της.

Μόλις γύρισε το βράδυ ή μικρούλα, ή γριά Όνωρίνα της πήρε το κουτί με τις κάρτες απ' τα χέρια.

— Καλό μου παιδί, της είπε, δεν θέλω πια να τριγυρίζεις στους δρόμους. Τώρα είσαι πια μεγάλο κορίτσιακι. Προτιμώ να μένεις στο σπίτι.

Η Άνναμπέλλα την κοίταξε κατάπληκτη μην πιστεύοντας τα μάτια της. Μα ή θεία της εξακολούθησε με μελιστάλακτη φωνή:

— Μη σου φαίνεται παράξενη αυτή ή απόφασή μου. Δεν θα την περιμένεις βέβαια, αλλά τη σχεδιάζω από καιρό. Πάντοτε μου κόστιζε πολύ που ήμουν αναγκασμένη να σε στέλ-

νω στους δρόμους να πουλάς κάρτες. Αν το έκανα ίσαμε τώρα είναι γιατί ήμουν φτωχή και εκείνα ακόμη τα λίγα χρηματάκια που έφερνες έπιαναν τόπο.

(Άκολουθεί)

KIMON ALKIDHS

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΑΝΤΙΚΡΥΝΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

Ένας μεθυμένος θέλει να γυρίση στο σπίτι του. Αλλά έχει χάσει το δρόμο και ρωτά έναν πόλισμαν:

— Σας παρακαλώ, κατά που πέφτει ή δόξ τάδε;

— Από κεί, του απαντά ο πόλισμαν. Πέρασε στο αντικρυνό πεζοδρόμιο και στρίψε στην πρώτη γωνία.

Ο μεθυμένος περνά αντίκρυ και ρωτά έναν πολίτη που στεκόταν εκεί:

— Σας παρακαλώ, κύριε: Αυτά είναι το αντικρυνό πεζοδρόμιο;

— Όχι, καλέ, του απαντά φυσικά ο πολίτης, το αντικρυνό είν' εκείνο εκεί!

Και του δείχνει το άλλο, όπου στεκόταν ακόμα ο πόλισμαν.

— Μπά! κάνει κατάπληκτος ο μεθυμένος. Τώρα-δὲ ο πόλισμαν εκείνος μου είπε πως είν' αυτό. Το μασκαρά! με κορόιδεψε.

Και ξαναπέρασε θυμωμένος στο αντικρυνό πεζοδρόμιο κι άρχισε να βρίζει τον πόλισμαν που τον κορόιδεψε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Α Π Ρ Ι Λ Ι Ο Σ

Έγινε διάλειμμα και ή αλή γεμίζει 'Από φωνές και χάχανα! Τι θόρυβος!

— Ένα απ' όλα τα παιδιά στη μέση ξεχωρίζει...

— Σωπάτε! για ν' ακούσετε αυτά που [θα σας πω.

— Φέτος, παιδιά, μᾶς στείλανε το Πάσχα [για το Μάη!

Του 'Αη-Γεώργη τη γιορτή, τη φάγανε [κι' αυτή!

Μιά μακρούα σαρακοστή που πάει και [δεν γυρνάει,

Και στη σειρά μαθήματα, στην αίθουσα [κλειστοί!

Πάρτε λοιπόν απόφαση! Κι' εγώ θα σου [συστήσω

Έσένα που ανησυχώ, να μη βαρύνω [γνωμάς!

— Ας βγούμε άσπροπρόσωποι, κανείς μη [μείνη πίσω.

Η νίκη καθ' έμπόδιον είναι τιμή για [μας!

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΠΟΤΕ ίσως ή 25η Μαρτίου δεν γιορτάσθηκε στην Αθήνα με τόσο επισημότητα, επιδητικότητα κι' ομορφιά, με δση ή τελευταία την περασμένη Παρασκευή. Τη γλυκειά, ανοιξιάτικη κι' ήλιόλουστη αυτή ήμέρα θάργήσουν να την ξεχάσουν οι Αθηναίοι. Γιατί τους παρουσίασε, από το πρωί ως τη νύχτα, φωτισμένα από τον ήλιο ή από τάναρθματα ήλεκτρικά, θεάματα κι' ακροάματα σπάνια. Σημαιοστολισμός άπεράντος, σάλπιγγες, ταμπούρα και μουσικές όλη την ώρα, παρατάξεις και παρελάσεις μεγαλειώδεις, ώραιοι πατριωτικοί λόγοι, στεφανώματα ήρωικών μνημείων, φωταφίες, λημπαδηφορίες, χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, ένθουσιασμός, θαυμασμός, έκσταση, μαγεία. Τό κυριώτερο ήταν βέβαια ή επίδειξη των έθνικών μας στρατιωτικών δυνάμεων. Δεν τό φανταζόμαστε πως έχουμε τόσες και τό βλέπαμε ξαφνικά την ήμέρα εκείνη που είχαν άπλωθεί όλες για την παράταξη, όχι πια στους κεντρικούς, αλλά και στους πύ άπόκεντρους δρόμους, και για την παρέλαση που βάσταξε όλοκληρες ώρες. Πεζικό, εύζωνικό, ήπικό, μηχανικό, πυροβολικό, αεροπορικό, ναυτικό, — όλα τα σώματα κι' όλα τα όπλα, ως τους χωροφύλακες, τους ποδηλάτες και τους νεαρούς φαλαγγίτες, άποτελούσαν την επιδεικτική αυτή πομπή, σε στάση ή σε κίνηση, που για να καταλάβετε την έκταση της, άρκει να σὰς πω πως, για να γυρίσω από την Ακαδημία στο σπίτι μου, αναγκάσθηκα να διασχίσω... τη μισή Αθήνα!

Σαν ακαδημαϊκός συγκλητικός — έχω την τιμή να είμαι πρόεδρος της Τάξης Γραμμάτων και Τεχνών — ήμουν καλεσμένος στην επίσημη δοξολογία. Τό αυτοκίνητο της Ακαδημίας, με την άδεια «έλευθέρης» — τάχα — κυκλοφορίας, με πήρε από το σπίτι μου στις έννιάμις. Μαζευθήκαμε στην Ακαδημία οι έξη συγκλητικοί. Από κεί μπήκαμε στα τρία μας αυτοκίνητα και ξεκινήσαμε για τη Μητρόπολη κατά τις δέκα. Πέρασαμε μέσα από την παράταξη της πλατείας Συντάγματος, όπου Έρμού κι' Εύαγγελιστριάς — δεξιά κι' άριστερά στρατός, στα πεζοδρόμια κόσμος και παντού σύρματα για να τον συγκρατούν — κι' εφθάσαμε. Πήραμε τις θέσεις μας στη θαφροστόλιστη έκκλη-

σιά — οι Ακαδημαϊκοί πάμε μπροστά, μαζί με το Συμβούλιο της Έπικρατείας και τον Άρειο Πάγο — σε λίγο ήρθε ο Βασιλιάς, ο Διάδοχος, οι Πριγκίπισσες, άρχισε ή Δοξολογία, τελείωσε μετά δέκα λεπτά, και βγήκαμε για να πάρουμε πάλι ταυτόκίνητά μας. Ένα τέταρτο τα περιμέναμε ως να πλησιάσουν με τη σειρά τους στόν πρόναο. Επιτέλους μπήκαμε και, από τους ίδιους στρατόφρακτους δρόμους γυρίσαμε στην Ακαδημία κανονικά. Έκαθήσαμε εκεί καμμιά ώρα για να ιδούμε την παρέλαση που είχε άρχισι — από τα προπύλαια, άνεβασμένοι σε καρέκλες, πίσω από τον κόσμο που τό είχε κατακλύσει — κι' άφου κουρασθήκαμε να βλέπουμε, μπήκαμε πάλι στα αυτοκίνητα που μας περίμεναν, για να γυρίσουμε στα σπίτια μας.

Αλλά πώς; από που; Η παρέλαση εξακολουθούσε, με κι' ή παράταξη στους περισσότερους δρόμους, και τα σύρματα που έμπόδιζαν τό πέρασμα. Στο αυτοκίνητό μου είχα ένα συνάδελφο που κάθεται στο Μακρυγιάννη. Και για να κατορθώσουμε να φτάσουμε ως εκεί, άνεβή-

καμε πρώτα... στο Κολωναί! Από εκεί κατεθήκαμε στο Παγκράτι, και πήραμε Βατραχονήσι, Παντρεμενάδικα, Γούβα κι' όδεν Άναπαύσεως. Κάθε τόσο αναγκάζομαστε να γυρίζουμε πίσω και να παίρνουμε άλλο στενό, γιατί συναντούσαμε σύρματα, ήπικό και κανόνια, που ακόμα δεν είχαν ξεκινήσει για την παρέλαση. Σ' ένα μέρος ρωτήσαμε έναν άστυνομικό: «Δεν μπορούμε να περάσουμε, άφου πάμε στο Μακρυγιάννη; — Άύριο τό πρωί!» μάς άποκρίθηκε. Τελος πάντων, ύστερ' άπ' όλη αυτή τη διαδρομή, φτάσαμε και στην όδεν Φαλήρου, άφήσαμε τό συνάδελφό μου στο σπίτι του και ξεκινήσαμε για τό δικό μου. Και ξέρετε πως φτάσαμε στην όδεν Εύριπίδου; Έκείμας όλο τό γύρο της Ακροπόλεως, Αστεροσκοπείο, Θησείο, όδεν Έρμού, όδεν Αθήνας... Έτσι χρειάστηκε να διασχίσω τη μισή Αθήνα για να φτάσω, την ά-ξέχαστη εκείνη ήμέρα, στο σπίτι μου. Αλλ' αυτή ή περιπέτεια με γέμιζε από πατριωτική, χαρά και περηφάνεια.

Σας άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

— Ού! ο παππούς! κάνει τρομαγμένος ο Κωστάκης.

Άμέσως του περνά κι' ή νύστα κι' ή κόπωση. Πετιέται όρθός, και τό βάζει στα πόδια, σά νάχε ξυπνήσει εκείνη τη στιγμή, φρέσκος και έσκούρατος. Μ' άπό πίσω του τρέχει κι' ο παππούς με τό ραβδί του. Έπειδή ο Κωστάκης, σαν παιδί, τρέχει περισσότερο, ο παππούς δεν τον φτάνει και τό ραβδί του δεν τον άγγίζει. Κι' όμως γδύνεται. Γιατί θέλοντας να χωθή πιο γρήγορα στο κορβόβράτι του — μόνο έτσι θα γλύτωνε τό έύλο — βγάξει τρέχοντας και πετά ένα-ένα τα ρούχα του, γόβες, ζώνη μπλούζα, πανταλόνι, και φωνάζει:

— Νά, γδύνομαι!... θα πλαγιάσω!... μη με δείρουν, παππού! μη!...

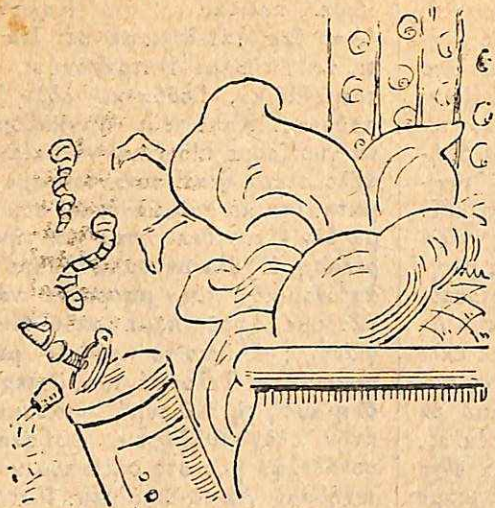
Με τό κυνηγητό, περνούν διαδρόμους, σάλλες, κάμαρες, φτάνουν ακόμα και στην κουζίνα. Όπου βρίσκεται πόρτα, ο Κωστάκης κοίβεται από πίσω, βγάξει ακόμα ένα ρούχο, και καθώς άκούει τον παππού να πλησιάζει έξορ-

μά για να κουφίη άλλο.

— Μη, μη, παππού! γδύνομαι, θα πλαγιάσω!...

— Στάσου να σάγγιξη λίγο τό ραβδί μου, να ιδής τί μαγικό που είναι!

— Καλά, του λείει, κοιμήσου. Κι' αν σ' άρεση, ξαναφώναζε την καλή Νεράιδα να σ' άγγιξη με το μαγικό της ραβδί για να γδυθής. Έγω έδω θάμαι πάντα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΟΥ 21

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΔΕΡΒΕΝΑΚΙΩΝ

— Συνεχιά από το προηγούμενο —

Περιμένει τη νύχτα βοηθό στην καταιστροφή των Τούρκων. Μά οι καπεταναίοι δε βαστούνε πιά. Κατά τις τέσσερις ανοίγουνε ντουφεκίδι, και τότε βροντάει μαζί ή φωνή του αρχηγού.

Από κάθε κοτρώνι, κάθε χαμόκλαδο χύνεται φωτιά, μολύδι, θάνατος. Αλαλιασμένοι οι Τούρκοι παραδέρνουνε ανάμεσα στ' βράχια, παρατάνε μπροστά στους γκρεμούς άτια, έπλα, φορτώματα, γλιστράνε κάτω να σωθούνε όπως-έπως. Άλλοι κάλουνε ν' ανεδούνε το βουνό, να περάσουνε τον Αη-Σώστη και από κει να βγούνε στο δρόμο της Κουρτέρας. Μά τα παλληκάρια τρέχουνε μαζί σ' αμυνόμενα, Σπίθες βγάζουνε οι πέτρες καθώς χτυπιούνται από τα πέταλα των αλόγων.

Ο Κολοκοτρώνης απ' τη σκοπιά του άγναντεύει μ' αναγάλισμα. Και ακούγοντας δίπλα του κάποιον να λέει με λαχτάρα:

— βόηθα μας, Παναγιά, γυρίζει. Είπ' ένας τσοπανάκος, παιδάκι άκόμα.

— Τρέξε, μωρέ Έλληνα, του φωνάζει έλος φωτιά. Σκοτώνεις με τη ράβδα σου έναν, παίρνεις τ' άρματά του, πολεμάς!

Χύμηξε σ' αν κατοίκι ή μικρός τον κατήφορο, και πριν βραδυάσει παρουσιάστηκε στον άρχηγό καμαρωτός, άρματωμένος.

— Άν λάθεινε ή Πλαπούτας το γράμ-

μα που τούστειλε ή Γέρος στο Σκοινοχώρι κι' έρχόταν, το βροντοχτύπημα του Δράμαλη θά ήταν από τα λίγα στην ιστορία. Κατά τις έξη όμως, φτάνει ή Νικηταράς, πιάνει την ανατολική μεριά στο βορεινό στόμιο του στενού. Την άλλη άκρη την πιάνει ή Ύψηλάντης, και δυτικά θρονιάζονται οι Φλεσσαίοι. Φτάνουνε κι' άλλοι καπεταναίοι. Ο πόλεμος άνάδει φοβερός στον Αη-Σώστη. Ο Νικηταράς χαλάει τέσσερα σπαθιά και πλήθος ανθρώπινες ζωές. Στιγμές στιγμές λιγοφυχάει απ' τη συμπόνια. Μά σκληρά τον προστάζει το χρέος στην Πατρίδα να χτυπήσει άλύπητα. Παίρνει τ' όνομα «Τουρκοφάγος».

Ο ήλιος, τυλιγμένος κι' αυτός σε ματωμένα σύννεφα, πάει να βασιλέψει και ή μάχη βαστάει άκόμα. Τ' άλογα χλιμιντρώνε λυπητερά, κατάρες, φωνές πόνου ανεβαίνουνε στον χρυσόκόκκινο ούρανό. — Με τέσσερις χιλιάδες κορμιά στρώθηκε ή τόπος...

Ήτανε χάραμα όταν τα παλληκάρια με τάξη και σειρά άρχισαν να κουβαλάνε τα λάφυρα στον Αη-Γιώργη. Και τί δεν πήρανε! Γκαμήλες φορτωμένες, άλογα, χρυσάφια, άσημικά, ταπέτα και στολές, σπαθιά, μπαϊράκια, τσαντήρια, χαλκώματα, πιστόλες γεμάτες πετράδια.

Και σε δυο μέρες καινούργια νίκη. Ο Δράμαλης αποφάσισε με τ' άπομεινάρια του στρατού να περάσει στην Κόρινθο, όπως-έπως, να ένωθει με τους άλλους. Διάλεξε το δρόμο απ' το Άγιονόρι. Μά ή Κολοκοτρώνης και οι σύντροφοί του καπεταναίοι φυλάγανε καρτέρι. Η άρχή της μά-

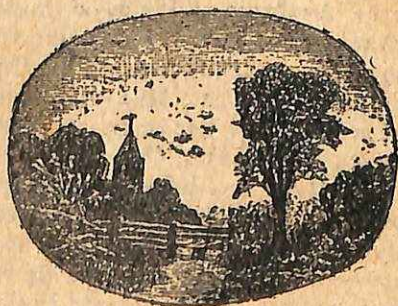
χης ήτανε σκληρή για τους Έλληνες με έλο που σωρίζανε κάτω έκατ' ένκοσι Τούρκους Μά ξαφνικά, ένα βόλι του Νικηταρά παίρνει το φόρτωμα μαζί γκαμήλας. Κρότος τρομερός, άστραπή, καπνός. Ήτανε μπρούτη! Φρενιασμένα τ' άλογα παίρνουνε δρόμο, οι Έλληνες αλαλάζουνε, κρατημέ δεν έχουνε στην πολεμική όρμή, οι Τούρκοι ρίχνονται στη φυγάλα με τους πασάδες στη μέση. Πετώντας τ' άρματα παίρνουνε τα ρέματα για να γλυτώσουν. Έξη ώρες κράτησε ή πόλεμος. Χίλια κουφάρια στρωθήκανε κάτω, και αν ή Γιατράκος και ή Τσόκρης πιάνανε σύμφωνα με την παραγγελιά του Κολοκοτρώνη το Χαρβάτι στις Μυκήνες, δε θά γλύτωνε ούτε ρουθούνι από τον περήφανο στρατό. Καινούργια λάφυρα. Ο Νικήτας Φλέσσας σκότωσε τον Τοπάλ-πασά, πούσερνε πίσω του φορτώματα, δώδεκα κασόνια θησαυρό, το μερίδιο λείει του Δράμαλη από τα πλούτη του Άλη-πασά. Πεζός, χωρίς τουρμπάνι έφτασ' ή Δράμαλης στην Κόρινθο. Εκεί πέθανε άργότερα, αφού είδε πρώτα έλο το στρατό του κουρελιασμένο.

Ο Κολοκοτρώνης γίνηκε το είδωλο του λαού. Οι καπεταναίοι στείλανε έγγραφο στη Γερουσία να τον διορίσει έπίσημα άρχιστράτηγο στο Μωριά. Γύρισε στην Τρίπολη καθάλα ανάμεσα στα παιδιά του και άλλους νικητές. Άράπικο ήταν το άλογό του με στρωσίδια γαλάζια όλοκέντητα από χρυσά μισοφέγγαρα. Ο κόσμος τραγουδούσε:

Τού Λεωνίδα το σπαθί
Κολοκοτρώνης το φορεί...

Οι παπάδες βγήκανε να τον δεχτούν με τ' άμφια και τα χρυσά τους ευαγγέλια. Γύρω του φτερουγίζανε άδόσταχτα «ζήτω». Η μορφή του, που έμοιαζε με βράχο σταχτερό, χαραγμένη από τα χρόνια, τον πόλεμο την έγνοια, ή άτρομη και ίσια ματιά του, έλα πάνω στην αυστηρή μά και γλυκειά μορφή του, προδίδανε τη βαθεία του περηφάνεια και τη χαρά.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
(Από τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη)

ANDRÉ GIDE

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Κάθε Τρίτη, από τις δυο έως τις πέντε, το σχολείο μας έκανε εκπαιδευτικούς περιπάτους, πότε στο Πάνθεον, πότε στο Μέγαρο των Απομάχων, πότε στην Παναγία των Παρισίων, πότε στα Μουσεία, με την επίβλεψη ενός καθηγγητού. Σ' έν' απ' αυτά, θυμοῦμαι ότι, μέσα σ' έναν σκοτεινό θάλαμο ήταν ένας καθρέφτης, όπου, μ' έξυπνους συνδυασμούς καθρεπτιζόταν όλη ή κίνηση του δρόμου. Ήταν πολύ διασκεδαστικό να παρακολουθεί κανείς τα ζωντανά εκείνα πρόσωπα να κινούνται και να ζούν σ' έναν φυσικό κινηματογράφο, γιαυτό έμεις τα παιδιά, ζητούσαμε πάντα έπίμονα αυτό το θάλαμο. Όλο τ' άλλο μουσείο ήταν φοβερά άνιστό για μ'ας.

Περιέργος ήταν κι' ή περίπατός μας σ' έναν κήπο, που είχε την παράδοση όνομασία «Γεώργια της Οικουμένης».

Ήταν ένας μικρός κήπος, που ή ιδιοκτήτης του, ένα συμπαθητικό γεροντάκι, τον είχε διασκευάσει σε γεωγραφικό χάρτη. Τα βουνά τα παρίστανε με μεγάλες πέτρες, τις λίμνες με μικρούς λάκκους, άλειμένους με τσιμέντο, τα δάση με χορταράκια, τις πόλεις με μικροσκοπικά σπιτάκια και μνημεία. Μέσα στη Μεσόγειο θάλασσα κολυμποῦσαν δυό-τρία κόκκινα ψαράκια—σύμβολα ίσως της ιταλικής κυριαρχίας. Ο καθηγγητής ρωτούσε:

— Δείτε μου, που είναι τα Καρπάθια.

Τό γεροντάκι όμως βιαζόταν να τα δείχνει όλα, και με ένα μακρύ ραβδί που κρατούσε, σημείωνε τα σύνορα των κρατών, όνόμαζε τις πόλεις, τέλος παίχνευε το έργο του κι' έλεγε πόσος καιρός του χρειάστηκε για να το κάμη. Κι' όταν ή καθηγγητής μας τούδινε συγχαρητήρια, αυτός άπαντούσε:

— Α, ή ύπομονή δεν είναι τίποτα, χωρίς την έμπνευση.

Είμαι περίεργος να μάθω αν αυτό το πράγμα υπάχει άκόμη.

Άλλη φορά μ'ας πήγαιναν στο Ζωολογικό Κήπο. Ο καθηγγητής μας είχε κανί με τη «θαλασσία χελώνη».

Μ'ας σταματοῦσε λοιπόν πάντα μπροστά στην τεράστια γυάλα της, όπου ή χελώνα έμενε άκίνητη με μια φυσικώτατη στάση και με το στόμα μισανοιχτό, και μ'ας έλεγε:

— Λοιπόν, παιδιά, πόσα δόντια έχει ή χελώνα; Προσπαθήστε να τα

μετρήσετε. Εμπρός, αρχίστε. Αρχίσατε;

Αυτό ήταν ένα κόλπο, που όμως έμεις το είχαμε μάθει πιά πολύ καλά. Αδιάφοροι κρατώντας τα γέλια, κάναμε πώς μετροῦσαμε προσεχτικά. Ένας ψηλός, γνωστός για τις φάρσες του, φώναζε:

— Δύο έχει. Δύο δόντια έχει!

Ένας άλλος άρχιζε να μετρά, δυνατά, κατακυλώντας τα νούμερα:

— Δέκα, δώδεκα, δεκαπέντε, είκοσι, είκοσιπέντε...

Κι' έφτανε έτσι ως τα έξηντα, Έκεί ή καθηγγητής τον σταματοῦσε, με το παρατηρησιακό χαμόγελο του σοφού, που άποκαλύπτει την αλήθεια.

— Μην κοπιάζεις, παιδί μου. Όσο μετράς, τόσο πιά πολύ γελίσαι. Θάσας πω την αλήθεια και θ' άπορήσετε. Λοιπόν, ή χελώνα δεν έχει δόντια. Αυτά που φαίνονται σ' αν δόντια είναι σκληροί χόνδροι. Η χελώνα είναι σ' αν τα πουλιά: έχει ράμφος, χωρίς δόντια.

Τότε έμεις, όλοι μαζί, κάναμε ένα παρατεταμένο «— Ααά!...» γεμάτο προσποιητή κατάπληξη.

Τρεις φορές βρέθηκα μπροστά σ' αυτή την κωμωδία.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

Κάποιος τούρκος Άγας έχθρευόταν έναν ρωμιο μπακάλη.

Μιά ήμέρα καθώς περνούσε έξω από το μπακάλικό του, είδε στο φεγγίτη που ήταν πάνω από την πόρτα του άράχνης.

Νόμισε πώς παρουσιάστηκε ευκαιρία να του κάμη κακό και τον κατήγγειλε στον Καδή πώς είχε βρώμικο μαγαζί.

Την ήμέρα της δίτης, ή Καδής ρώτησε τον κατηγορούμενο:

— Γιατί έχεις το μαγαζί σου άκάθαρο; Δεν άκουσες ποτέ να λένε πώς ή πάστρα είναι μισή άρχοντιά;

— Καδή έφέντη, τα πράγματα που έχω στο μαγαζί μου είναι πεντάκαθα και τα ζυγίζω σωστά και πρόσβατα, γι' αυτό έρχεται τόσος κόσμος και φωνίζει από μέσα.

Ο Καδής καίταξε τα χαρτιά που είχε μπροστά του και του είπε:

— Γιατί μου λές άλλα των άλλων; Έδώ ή καταγγελία λέει πώς το μαγαζί σου είναι γεμάτο άράχνης.

Εκείνος καθώς τον άκουε, έριξε μια γρήγορη ματιά στους τοίχους και στις γωνιές της αίθουσας, ευχαριστή-

θηκε για κάτι που είδε και είπε:

— Δεν ξέρω τί πράμα είναι οι άράχνης, Καδή έφέντη.

Μά πώς δεν γνωρίζεις εσύ αυτά τα καταραμένα ζουζούνια, που ως που να πη κανείς κύμινο, σκεπάζουν με τα δίχτυα τους ντουβάρια, ταβάνια, πόρτες και παράθυρα;

Ο μπακάλης που είχε ίδη από πριν στον τοίχο τον πισωπλατιομένο από τον Καδή να κρέμονται πολλές άράχνης, του τις έδειξε με το χέρι του και τον ρώτησε μισοκακόμοιρα:

— Μήπως αυτές λές άράχνης, έφέντη μου, που έμεις στο χωριό μου τις λέμε άνουφαντάδες και σφαλάγγια;

Ο Καδής καθώς γύρισε το κεφάλι του και τις αντίκρυσε έμεινε για μια στιγμή κόκκαλο από τη ντροπή του και σε λίγο του είπε σ' αν θυμωμένος:

— Άντε τώρα στο καλό και φρόντιζε να ξαραχνιάζεις κάθε μέρα το μαγαζί σου.

Θέλοντας όμως να λιγοστέψει την κακή έντύπωση που έκανε στο άκρατήριο το πάθημά του, έπρόσθεσε:

— Άν οι άνθρωποι ύφαιναν τόσο γρήγορα, όπως οι άράχνης τα δίχτυα τους, τότε τα ύφασματα θά ήταν πολύ φτηνότερα από ό,τι είναι.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΝΑΥΑΓΙΟ

Η θάλασσα έτοιμάει και πάλι Κι' είναι σ' αν όνειρο ή γαλήνη τώρα... Φεύγεις καράβι για την άγρια πάλη της ζωής, φεύγεις σε νύχτιαν ώρα...

Δεν βλέπεις το σκοτάδι όλόγουρά σου Που πύκνωσε όσο πάει και σε τυλίγει Τους βαθειούς τάφους που το κύμα ά-

νοίγει Και τις πληγές που σκάπτει στα πλευρά σου;...

— Ο, μη σφυρίζεις τόσο άπελπισμένα Δεν έχω μια βοήθεια να σου στείλω Είμαι χάρη στη γη ένα σάπιο φύλλο Τίποτα δεν μπορώ πιά δώ για σένα...

Τό βλέμμα θολωμένο σ' ακολουθάει Στα ύψη των κυμάτων, σ' ής άβυσσους Τα βάθη, τρέχει ό νους μου μαζί σου Και μαζί σου κυλάει μέσ' στα χάν!

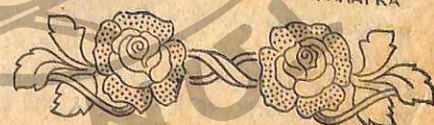
— Έσπασε το τιμόνι, οι καπεταναίοι Σ' άφήσανε στον άνέμου τη μοίρα Κι' όμως έφει με πόση καρτερία Κει κάτω σε προσημένει ένα λιμάνι...

Κι' ένα σπύρι πουχει όλόανοιχτη τη θύρα Κι' ένα φως που θέλει άκομα να φω-

τίσει — Α, πώς θάταν βολετό του να μη αβύση — Όταν έρθη κ' αν το φύσημα απ' τη

Μοίρα.

MARIA M. ΦΑΛΑΓΚΑ

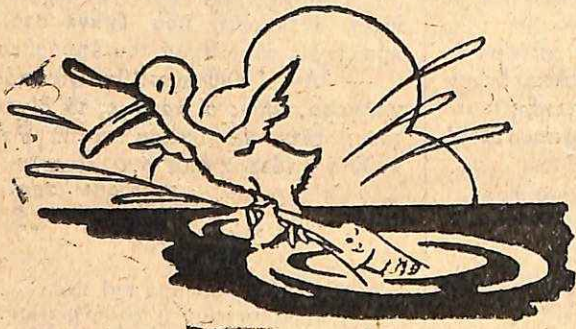
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ... ΨΑΡΕΥΟΥΝ ΠΟΥΛΙΑ

Έχετε ποτέ σας ξανακούσει τέτοιο πράγμα; Όχι εγώ. Και όμως είναι αλήθεια... Έκτος αν είναι ψέμμα. Αλλά μπορεί πάλι, ένας σοφός καθηγητής να κάνει ψεύτικη ανακοίνωση σε μια επιστημονική λέσχη;

Ακούστε λοιπόν τι διηγήθηκε ο καθηγητής ο κ. Δεζέ στην επιστημονική Λέσχη της Γρενόβλης: Πρώτα-πρώτα λοιπόν σε μια ακροαγιά μια αγριόπαπια πήγε να τσιμπήσει καμιά μαριδούλα και πετάχτηκε από το νερό ένας θεόφαρος και την άρπαξε από τον πόδι και μόλις κατάφερε να γλυτώσει.

Πάνω από μια λίμνη πετούσε ένα γεράκι, όταν ξεφανα αντίκρυσε μια πέστροφα που είχε ανεβή στον άφρο για να λιαστή, καθώς φαίνεται. Στην

Πετάχτηκε ένας θεόφαρος και την άρπαξε απ' το πόδι.

στιγμή χύμηξε επάνω της και τη γάντζωσε με τα νύχια του, με το σκοπό βέβαια να τη σηκώσει ψηλά στον αέρα και να την κουβαλήσει στη φωλιά του. Μα η πέστροφα ήταν πιά δυνατή απ' ό,τι φανταζόταν. Κι' αντί να την σηκώσει αυτήν το πουλί, το παρέσυρε εκείνη κάτω στο βυθό, γιατί έτσι όπως ήταν γαντζωμένο επάνω της το γεράκι δεν πρόφθασε φαίνεται να ελευθερωθεί και βρήκε άθλιο τέλος στα νερά της λίμνης και το άλλο πρωί ένας ψαράς τραβώντας τα δίχτυα του, τράβηξε έξω με μεγάλη του άπορία την πέστροφα και το ψόφιο γεράκι μαζί.

Ένα παρόμοιο εύρημα—κατά τα λεγόμενα πάντα του κ. καθηγητή—έτυχε σ' έναν άλλο ψαρά σε μια λίμνη της Ελβετίας. Αυτός έτυχε να πιάσει μια πέστροφα πάλι, αλλά πραγματικά πελώρια, που στη ράχη της κουβαλούσε ολόκληρο τον σκελετό ενός θαλάσσιου αετός θέλησε κι' έ-

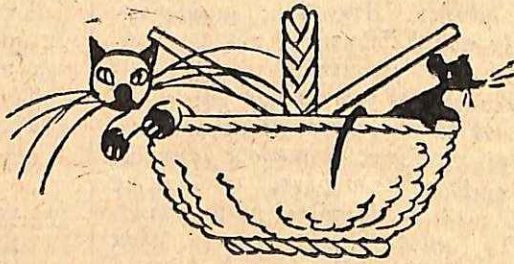
κείνος να ψαρέψει την πέστροφα με τα ψάρι ήταν δυνατότερο από τον φτερωτό ψαρά και το τράβηξε μαζί του στο βοθό. Μα τόσο βαθιά είχε χώσει ο αετός τα νύχια του στη ράχη της πέστροφας, που ούτε ο θάνατος δεν τους ξεχώρισε.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΟ ΑΣΤΕΙΟ

Ακούστε τώρα τι έπαθε όχι πια ένα πουλί, μα ένα παιδί, ένα χωριό-τόπουλο, απ' τη Φλάνδρα:

Δεν ξέρω πώς το παιδί αυτό, έτυχε να έχη στην κατοχή του ένα πολύ ωραίο περιστό γάτο και αποφάσισε να κατεβή στην πόλι και να τον πουλήσει. Έβαλε λοιπόν τον γάτο μέσα σ' ένα πανέρι με σκέπασμα και το πήρε μαζί του. Και πριν βγῇ στο παζάρι πήγε πρώτα σ' ένα φίλο του που είχε μια μικρή ταβέρνα κι' εκεί κάθισε κι' έφαγε κι' ήπие.

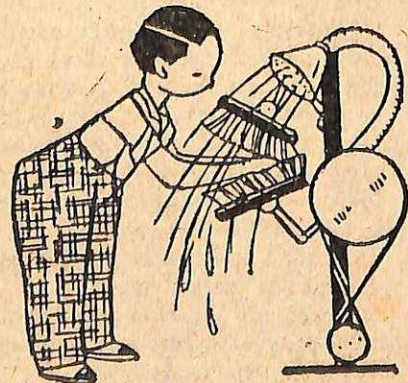
Έτυχε όμως σ' αυτή την ταβέρνα να βρίσκονται μερικοί απ' αυτούς που συνειθίζουν να κάνουν κάτι άστεια, δηλαδή νόστιμα. Ένας απ' αυτούς είχε πιάσει στη φάκα ένα πελώριο ποντικό που ή-

Αντί για τον ωραίο γάτο, πετάχτηκε ένας φρικτός πόντικας!

ταν ζωντανός ακόμη.

Καταλαβαίνετε λοιπόν τι έγινε: Έβγαλαν από το πανέρι το χαριτωμένο γατάκι και στη θέση του έβαλαν τον άπαιστο πόντικα! Ο νεαρός χωρικός πήρε άνυποπτος το πανέρι του και πήγε στο σπίτι μιας κυρίας που του είπαν ότι ήθελε ν' αγοράσει

Είναι ένα μηχανήμα εξαιρετικά έξυπνο!

ένα γατάκι κι' εκεί άνοιξε το καλάθι.

Φαντασθήτε! Να περιμένη κανείς να ιδῇ ένα ωραίο περιστό γάτο με άφράτη γούνα και γαλανά ματάκια και να πετάγεται μπροστά ένας φρικτός πόντικας με κάτι τόσες μουστάκες!

Έννοείται πως ο ποντικός, ζέν κάθισε και πολλήν ώρα να ιδῇ τί εντύπωση θά έκανε ή εμφάνισή του.

Έξαφανίστηκε στην πρώτη τρύπα που βρήκε μπροστά του.

Όσο για το γατάκι, δεν ξέρω αν ξαναβρέθηκε, όπως δήποτε όμως έγω από τότε συνιστώ στην κυρά-Μάρθα κάθε φορά που χαρίζουμε κανένα από τα γατάκια της Πίσσας, ν' ανοίγει κάθε τόσο το καλάθι για να ιδῇ μήπως στη θέση του βρίσκεται κανένας ποντικός.

ΠΩΣ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ:

Και πόσην ώρα κάνετε; (Τίμια όμως!)

Την έρώτηση αυτή σας την υποβάλλω για να κάνετε και μόνοι σας την σύγκριση με το νέο μηχανήμα που έχουν εγκαταστημένο στο σιδηροδρομικό σταθμό της Κολωνίας.

Είναι ένα μηχανήμα εξαιρετικά έξυπνο που πλένει τα χέρια και τα στεγνώνει μέσα σε 68 δευτερόλεπτα. Βάζετε τα χέρια σας στη μηχανή και αρχίζει στη στιγμή να τρέχει, άπάνω τους, κρύο νερό για να τα βρέξει, ύγρο σαπούνι για να τα καθαρίσει, νερό ζεστό για να τα ξεπλύνει και κρέμα για να τα μαλακώσει.

Και όλα αυτά μέσα σε 68 δευτερόλεπτα.

Φαντάζομαι όμως πως αφού αυτό γίνεται στη Κολωνία δεν θά λείπει κι' ή Κολωνία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Έκει που θά πέση αυτό το βέλος, εκεί να θάψετε τον άμοιρο Ροβίνο των δασών κάτω από τα πράσινα δέντρα». Και με τα λόγια αυτά τέντωσε το τόξο κι' έπεσε ανάσκελα χάμω, γιατί τάχα είχε πεθάνει, μα δίχως να το προσέξη κάθισε επάνω σε μια τούφα από τσουκνίδες και τινάχτηκε ολόρθος τόσο ζωηρά, όσο δεν ταίριαζε σ' έναν πεθαμμένο.

Υστερα απ' όλα αυτά τα άνδρα-γαθήματα τα δυο παιδιά ντύθηκαν, έκρυψαν τα δπλα τους κι' έφυγαν καταλυπημένοι που δεν υπήρχαν πιά ληστές και ήρωες σαν εκείνους τους παλιούς. Μάταια άναρωτιόνταν τί άγαθά παρουσιάζει ο σύγχρονος πολιτισμός που ν' αποζημιώναν γι' αυτή τη μεγάλη άπώλεια. Κι' ήταν κι' οι δυό τους σύμφωνοι σ' ένα πράγμα, ότι θά προτιμούσαν πολύ περισσότερο να είναι ληστές στο δάσος του Σέργουντ για ένα μονάχα χρόνο, παρά Πρόεδροι των Ήνωμένων Πολιτειών για όλη τους την ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Όπως κάθε βράδυ, στις έννιάμισι ο Τόμ και ο Σιδ στάλθηκαν στα κρεβάτια τους. Ο Σιδ άποκοιμήθηκε άμέσως, μα ο Τόμ έμενε άγρυπνος και περίμενε γεμάτος άγωνία και άνυπομονησία. Τη στιγμή που νόμιζε πως κόντευε να ξημερώσει, άκουσε το ρολόι να χτυπή δέκα. Ήταν άπελπισία! Ένοιωθε μεγάλο πειρασμό να πετάξη τα σεντόνια και να σηκωθεί, μα φοβόταν μήπως ξυπνήσει τον Σιδ. Γι' αυτό έμενε ήσυχος και άκούητος με τα μάτια καρφωμένα στο σκοτάδι. Η ήσυχία ήταν άπόλυτη, σιγά-σιγά όμως άρχισε να ξεχωρίζη κάτι μόλις άκουστούς θορύβους. Πρώτα το τικ-τάκ του ρολογιού. Υστερα τα γέρινα δοκάρια της σκεπής άρχισαν να τρίζουν και απ' τη σκάλα άκούστηκε ένα έλαφρό τρίξιμο. Δίχως άλλο τα φαντάσματα θά σεριανούσαν στο σπίτι. Από την κάμαρα της θείας Πόλλυ άκουγόταν το ρυθμικό ρουχαλτό της. Σε λίγο άκούστηκε από μακριά το ούρλιασμα ενός σκύλου και ύστερα ένα άλλο ούρλιασμα που του άπαντούσε από μακρυνότερη άπόσταση. Ο Τόμ άρχισε να τρέμη από φόβο. Του φαινόταν σαν να είχε πάψει πιά ο χρόνος να κυλάει και να είχε άρχίσει ή αιωνιότης. Παρ' όλες του τις προσπάθειες να μείνη ξύπνιος άρχισε να νυ-

τών περίμενε. Τα παιδιά άπομακρύνθηκαν άθόρυβα και χάθηκαν μες στο σκοτάδι.

Μισή ώρα άργότερα περπατούσαν ανάμεσα στο πυκνό γρασίδι του νεκροταφείου. Το νεκροταφείο βρισκόταν επάνω σ' ένα λόφο, ως ένάμισο μίλι μακριά απ' το χωριό. Ένας παλιός ξύλινος φράχτης το έζωνε που τότε έγερνε κατά μέσα και πότε κατ' έξω. Τ' αγριόχορτα και οι βάτοι το έπνιγαν και σκέπαζαν όλους τους παλιούς τάφους. Ούτε μια ταφόπετρα δεν βρισκόταν στη θέση της. Παλιοί σαρακοφαγωμένοι ξύλινοι σταυροί έγερναν έδω κι' εκεί σαν να ζητούσαν ύποστήριγμα. Μιά έλαφριά πνοή άνέμου κουνούσε τα κλαδιά των δένδρων και ο Τόμ φοβήθηκε μήπως ήσαν οι ψυχές των πεθαμμένων που παραπονιόνταν γιατί τούς χαλούσαν την ήσυχία τους.

Τα παιδιά προχωρούσαν κρατών

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο μικρός κινηματογραφικός άσπτερ, ή χαριτωμένη Τροσόντε Στάρκ σε μία από τις τελευταίες της «ταινίες».

τας την αναπνοή τους. 'Η βαθεία κι' επιβλητική σιωπή γύρω τους, τους πλάκωνε την καρδιά. 'Όταν επί τέλους βρήκαν τὸν νεοσκαμμένο τάφο πού γύρευαν, κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τρεῖς φτελιές πού βρίσκονταν κι' οἱ τρεῖς μαζί! λίγα βήματα παραπέρα.

Τὸ πλάκωμα πού ἐνοιώθη στὴν κορδιά του ὁ Τὸμ γινόταν ὄλο καὶ μεγαλύτερο. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ, δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ. Εἶπε λοιπὸν ψιθυριστὰ στὸν Χώκ :

— Χώκυ, λές πὼς θὰ τὸ θέλουν τώρα οἱ πεθαμμένοι πού βρίσκονται ἐδῶ ;

— Ἐξέρω κι' ἐγώ. Εἶναι νὰ σὲ πιάνη φόβος, ἔ ;

— Ἀλήθεια.

Γιὰ ἀρκετὴν ὥρα σὴν ὥρασαν, ὥστε-ρα ψιθύρισε πάλι ὁ Τὸμ :

— Βρὲ Χώκ, λές νὰ μᾶς ἀκούει ὁ Χὼς Οὐλλίανς πού μιλοῦμε ;

— Αὐτὸ διὰ νὰ λέγεται. 'Αν ὄχι ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του μιά φορά μᾶς ἀκούει.

'Υστερα ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ κόπηκε ὅλη ἡ διάθεσιν πού εἶχε ὁ Τὸμ γιὰ κουβέντα. 'Εξαφνα ἄρπαξε τὸ μπράτσο τοῦ συντρέφου του.

— Σασούτ !

— Τί εἶναι ;

Τὰ δυὸ παιδιά σφίχτηκαν τὸ ἓνα ἐπάνω στ' ἄλλο, ἐνῶ ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατὰ.

— Σαστ ! Νὰ πάλι. Δὲν ἀκούς ;

— 'Ο-ὄχι.

— Νὰ ! 'Ακου : Δὲν ἀκούς τώρα ;

— Θεούλη μου, θεούλη μου ! 'Ερχονται ! Στ' ἀλήθεια ἐρχονται οἱ διαβόλοι.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε τώρα ;

— Ἐξέρω γώ ; Λές νὰ μᾶς δοῦνε ;

— Τί λές, καὶ μὲν Τὸμ. Αὐτοὶ βλέπουν μὲς στὸ σκοτάδι σὰν γάτες.

— 'Αχ τί ἤθελα ἐγὼ νὰρῶ ἐδῶ πέρα !

— Μὴν κάνεις δὲ ἔτσι, καὶ μὲν Χώκ. Αὐτοὶ δὲν σκοτίζονται γιὰ μᾶς.

— Δὲν κάναμε δὲ καὶ κανένα κακό. Μείνε μόνο ἀκούνητος καὶ μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς πάρουν εἰδηση.

— Θὰ—δοκιμάσω—μὰ—τί νὰ κάνω πού τρέμω ὅλος ἀπὸ τὸ φόβο μου.

— 'Ακου !

Τὰ παιδιά ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους καὶ μόλις ἀνάσαιναν. 'Ενας πνιγμένος ἦχος ἀπὸ ὀμίλιες ἐφθανε ὡς τ' αὐτιά τους.

— Κοίτα καὶ ; Τί νάναι τοῦτο ; ἔκανε ὁ Τὸμ.

— Διαλοφωτιές εἶναι, ὦ Τὸμ, πὼς φοβᾶμαι !

Κάτι ἀόριστες μορφές πλησίαζαν μὲς στὸ σκοτάδι κρατώντας ἓνα φα-

νὰρι ἀναμμένο. 'Ο Χὼκ ψιθύρισε ἀνατριχιάζοντας :

— Οἱ διαβόλοι ! Σίγουρα αὐτοὶ εἶναι. Κι' εἶναι καὶ τρεῖς μαζί. Πάει χαθῆκαμε, Ἐρεῖς καμμιὰ προσευχή, βρὲ Τὸμ ;

— Κάποια ξέρω. Μὰ μὴ φοβᾶσαι τόσο, δὲν θὰ μᾶς πειράξουν. Νὰ στάσου νὰ πῶ τὴν προσευχή μου. Πάτερ...

— Σούτ.

— Τί εἶναι, Χώκ ;

— 'Α ν θ ρ ω π ο ς εἶναι. 'Ο ἓνας τοῦλάχιστον ἀπ' αὐτοὺς εἶν' ἄνθρωπος. Γνώρισα τὴ φωνή του. Εἶναι ὁ γέρο Μοῦφ Πόττερ.

— 'Οχι δὲ ! Ἀλήθεια ;

— 'Ακου πού στὸ λέω. Μὴν κουνιέσαι, μοναχὰ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ. Εἶναι πάλι μεθυσμένος, ὥπως πάντα.

— Καλὰ, δὲν κουνιέται. Νὰ, τώρα στήθησαν. Τώρα ἐρχονται πάλι κατὰ δῶ. Νάτοι. 'Ακου, Χώκ, γνώρισα καὶ μιά ἄλλη φωνή. Εἶναι τοῦ 'Ινδιάνου τοῦ Τζέσε.

— Ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ κακοῦργος εἶναι ! Καλύτερα εἶχα τοὺς διαβόλους παρὰ αὐτόν. Τί νὰ γυρεύουν ἄραγε ἐδῶ πέρα ;

Ἐαφνικὰ ὁ Χώκ σὴν ὥρασε γιὰτὶ εἰ τρεῖς ἄνδρες ἐρχονταν κατὰ τὸν τάφο καὶ στήθησαν μόλις ἓνα-δυὸ βήματα πρὸ πέρα ἀπὸ τὸν κρυψώνα τῶν παιδιῶν.

— 'Εδῶ εἶναι ! εἶπε ἡ τρίτη φωνή.

Σήκωσε ψηλὰ τὸ φανάρι καὶ στὸ φῶς του τὰ παιδιά γνώρισαν τὸν νεαρὸ γιατρὸ Ρόμπινσον.

— 'Ο Πόττερ καὶ ὁ 'Ινδιάνος Τζέσε κουβαλοῦσαν κι' ἓνα φορετὸ πού ἐπάνω του, ἦταν βαλμένα ἓνα σχοινὶ καὶ δυὸ φτυάρια. 'Ακούμπησαν κάτω τὸ φορετὸ τους καὶ ἄρχισαν ν' ἀνοίγουν τὸν τάφο. 'Ο γιατρὸς ἔβαλε χάμω τὸ φανάρι καὶ ἀκούμπησε τὴ ράχη του ἐπάνω σὲ μιά ἀπὸ τίς φτελιές. 'Ηταν τόσο κοντὰ στὰ παιδιά πού ἂν ἄπλωναν τὸ χέρι τους θὰ τὸν ἄγγιζαν.

— Κάνετε γρήγορα, εἶπε σιγανὰ. 'Απὸ στιγμήν σὲ στιγμήν μπορεῖ νὰ βγῇ τὸ φεγγάρι.

Οἱ ἄλλοι κατὰ μούγγρισαν κι' ἐξακολούθησαν τὴ δουλειά τους. Γι' ἀρκετὴν ὥρα δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἦχος τῶν φτυαρίων πού πετοῦσαν τίς πέτρες καὶ τὰ χώματα.

Στὸ τέλος ἓνα ἀπὸ τὰ φτυάρια χτύπησε ἐπάνω στὸ φέρετρο βγάζοντας ἓνα ὑπόκωφο κρότο. Τὸ ἄλλο λεπτὸ οἱ δυὸ ἄνδρες τὸ σήκωσαν καὶ τὸ ἀπάθεσαν ἐπάνω στὸ χώμα. 'Υστερα σήκωσαν τὸ σκέπασμα κι' ἔβγαλαν ἔξω τὸν νεκρό. 'Εφεραν τὸ φορετὸ κοντὰ, ἔβαλαν μέσα τὸ πτώμα, τὸ

σκέπασαν μὲ μιά κουβέρτα καὶ τὸ ἔδεσαν μ' ἓνα σχοινί. 'Ο Πόττερ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μεγάλο σουγιά, ἔκοψε τὸ σχοινὶ πού περίσσευε καὶ εἶπε :

— 'Ορίστε, πάει κι' αὐτό. Τώρα θὰ βγάλῃς ἄλλα πέντε τάλλητρα καὶ θὰ μᾶς τὰ δώσης, εἰδεμὴ τὸν ἀφήνουμε ἐδῶ πού βρίσκεται.

— Καλὰ τὰ λές, εἶπε κι' ὁ Τζέσε.

— Τί εἶναι αὐτὰ πού μοῦ βγάλατε πάλι ; ἀπόρησε ὁ γιατρός. Μοῦ ζήτησατε τὰ λεπτὰ ἀπὸ μπροστά, καὶ σὰς τὰ ἔδωσα. Λοιπὸν ξωφλήσαμε !

— 'Ετσι σοῦ φαίνεται ! Πὼς ξωφλήσαμε ; σφύριξε ὁ 'Ινδιάνος Τζέσε πλησιάζοντας. 'Εχομε ἀκόμη πολλὰ νὰ ξεκαθαρίσουμε οἱ δυὸ μᾶς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(*) Σ. τ. Μ. — Αὐτὴ ἡ τυμωρυχία δὲν πρέπει νὰ φανῇ τόσο φρικτὴ. 'Ο γιατρός Ρόμπινσον δὲν ἦταν κανένας κακοῦργος, ἦταν ἐπιστήμων. 'Αλλὰ ὡς καὶ πρὸ 40 ἐτῶν ἀκόμη στὴν 'Αγγλία καὶ στὴν 'Αμερικὴ ἡ νεκροψία ἦταν ἀπολύτως ἀπαγορευμένη καὶ οἱ γιατροὶ πού ἤθελαν νὰ μελετήσουν ἀνατομία ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ καταφεύγουν σὲ τέτοιου εἶδους μέσα, κινδυνεύοντας καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμη, γιὰτὶ οἱ ποινὲς ἦταν αὐστηρότατες.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

— Μαμμάκα, θέλω νὰ μοῦ φέρῃς τὸ φεγγάρι !

'Εφώναξε ἓνα ἰδιότροπο παιδί. Στὸ μουσχογιὸ της γιὰ νὰ κάμῃ ἐκείνη [χάρη

Θὲ νάδινε κι' αὐτὴ της τὴ ψυχὴ. Καὶ τρέχει γρήγορα ἡ γιαγιά σὰ μαγαζιά νὰ πᾶν.

'Αν ἔχουνε φεγγάρια γιὰ παιδιά παντοῦ ρωτάει.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἐφθασε ὁ μπαμπᾶς [καὶ λέει :

— 'Ελα μαζί ! ὁ μπαμπᾶς θὰ σοῦ τὸ φέρῃ.

Κι' ἀμέσως παύει ὁ χαϊδεμένος γιὸς [νὰ κλαίῃ

Καὶ πιάνει τὸν πατέρα του ἀπ' τὸ χέρι.

Καὶ πᾶν καὶ πᾶν, ὥσπου μπρὸς τους [τὸ βουνὸ ἀντικρύζουν.

— Νὰ πο ! Εἶναι στὴν κορφὴ. Καὶ ν' [ἀνεβαίνουν τότε ἀρχίζον.

Μὰ ὁ κανακάρης σταματᾷ σὲ λιγάνι. — Τόσο μακριὰ εἶναι ; — 'Οὐ, πολὺ μακριὰ !

Τραβοῦν μπροστά. — Κουράστηκα, καλὲ [πατάει !

— Καὶ τὸ φεγγάρι ; Μὰ ὁ μικρὸς σιωπᾷ. Κατάλαβε ὁ μπαμπᾶς. Γυροῦν καὶ [φτάνουν σπῆτι ἀργὰ πολὺ.

Κι' ὁ μπέμπης στὸ φεγγάρι κάνει ἀπὸ [τότε τὸ βαρὺ.

Σὰν τὸ μπέμπη, ἓνα φεγγάρι ποῖος δὲν [ἔχει κυνηγήσει

Καὶ δὲν ἔχει μὲ τὰ χέρια του ἀδειανὰ [ξαναγυρᾷ ;

(Μετάφρ.) ΚΑΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΤΙΑ ! ..

Εἶδα πολλά ματάκια παιδιὰ Χαρούμενα, θλιμμένα, σκεφτικά, Ναξιάρικα, σοφὰ, γαληνεμένα, 'Ανησυχὰ, γλυκὰ καὶ δακρυσμένα.

Ἐξέρω καὶ κατὰ μάτια φωτερὰ, Πού μοιάζουν σὰν ἀστέρια λαμπερά. Μὰ πιότερο μ' ἀρέσουν κάποια ἄλλα Μάτια, ἄγνὰ, βελούδινα μεγάλα.

Κι' ἀκόμη περισσότερο θαρρῶ, Πὼς θέλω πάντα ἐμπρὸς μου νὰ θωρῶ Τὰ μάτια πού διαμάντια ἀργοσταλά- [ζουν,

Τῆς μοῖρας τὸν διωγμένο σὰν κοιτά- [ζουν.

Μάτια πού μοιάζουν μὲ ὠκεανούς, 'Απέραντους, γαλάζιους, μακρινούς Πού ἀπ' τῆς ἀγνῆς χαρᾶς τὴν εὐτυχία Δίνουν παρηγοριά στὴ δυστυχία.

Μύρτα Φλώρη [B]

ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΛΙΟΥ

Σήμερα σηκώθηκα πρωί. Εἶχα βάλει ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ τὸ ξυπνητήρι μου στὴς ἔξι καὶ ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἀφοῦ ντύθηκα, μπήκα στὸ γραφεῖο μου καὶ ἀνοίξα τὰ παράθυρα.

'Η πρωινὴ ἀτμόσφαιρα ἦταν δροσερὴ καὶ στὸν κατακάθαρο οὐρανὸ δὲν φαίνονταν οὔτε ἓνα συννεφάκι.

Μπροστὰ μου ὑψωνόταν ὁ 'Υμηττός, τυλιγμένος σ' ἓνα λεπτότατο πέπλο ὁμίχλης, πού τοῦ ἔδινε ἓνα χρώμα μο- λυβι καὶ δὲν ἄφινε τίς κορυφογραμμές του νὰ διακρίνονται καθαρά.

'Ο οὐρανὸς ἦταν γαλάζιος, σκοῦρος, βαθὺς ἀλλὰ ζωηρὸς καὶ ὅσο πλησίαζε τὰ βουνὰ γινόταν ἀνοιχτότερος σχεδὸν ἄσπρος. 'Ολα αὐτὰ ὅμως γιὰ μιά στιγ- μὴ μόνο.

Κάθε λεπτὸ καὶ τὰ χρώματα ἄλλα- ζαν, ὥσπου ὁλόκληρος ὁ οὐρανὸς θό- λος ἔγινε γαλανός, ὁμοιόμορφος, καὶ μόνον πρὸς τὴ δύση φαίνονταν τώρα σύννεφα γκριζὰ, χωρὶς χρώμα, χωρὶς ζωή.

'Η μέρα εἶχε φέξει καὶ ὁ ἥλιος ἀκό- μη δὲν εἶχε φανῇ. Σιγὰ, σιγὰ ἀρχισαν νὰ προβάλλουν συννεφάκια λεπτά, λε- πτά, σὰ λουρίδες ἀπὸ ξεφτισμένο βαμ- πᾶκι κοκκινοπὸ, πορτοκαλλί, ὀρὲς, πού ἄλλαζαν σχῆμα κάθε στιγμή.

Νὰ, ἐκεῖ στὴν ἄκρῃ βρίσκεται ἓνα μικροῦλάκι, χρυσαφί, πού νομίζει κα- νεῖς ὅτι εἶναι μιά μπούκλα κομμένη ἀπὸ τὰ μαλλιά κανενὸς ξανθοῦ ἀπὸ ἀπ' αὐτὰ πού βλέπουν καὶ θαυμάζουν στὸ Ζάππειο.

Τώρα πιά πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ χύνε- ται ἓνα φῶς, ζωηρὸ, χρυσο, θαμβωτι- κό, ἐνῶ πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος, στὴ δύση, τὰ γκριζὰ σύννεφα παίρνουν ἓνα

χρῶμα ρόδινο, καὶ ὁ 'Υμηττός στὴς κο- ρυφές του γίνεται μωβ, καὶ στοὺς πρό- ποδες του τὰ σπῆτια φαίνονται θαμπὰ γιὰτὶ ἡ ὀμίχλη ἀπλώνει ἀκόμη ἀπάνω τους τὰ λεπτὰ φτερά της.

Μονομιάς ὅμως ἓνα φῶς χύνεται παντοῦ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ προ- βάλλει μεγαλόπρεπος ὁ δίσκος τοῦ ἡ- λίου, ἐνῶ οἱ ἀκτίνες του σκορπίζονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καλημερίζοντας τοὺς ἀνθρώπους, τὰ πουλιά, τὰ λου- λούδια, πού περιμένουν τὴν ἀνατολὴ ἀνυπόμονα γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴ δουλειά τους καὶ νὰ ξεσταθοῦν.

'Απτερος Νίκη [A]

ΠΑΙΔΙΑ ! ..

'Ολοι γελάσαμε στὸ σπῆτι μὲ τὸ ψῶ- νιο του : Μιά κόκκινη βαλιτσούλα, τό- ση δὰ, γαρνιρισμένη μὲ ἄσπρες πατη- τὲς ραφὲς στὴς ἄκρες, σὰν κι' αὐτὲς πού παίρνουν τὰ πρωτάκια μαθητοῦ- διο στὸ σχολεῖο.

Καὶ περισσότερο γιὰτὶ μόλις εἶχαμε γυρίσει ἀπὸ ταξίδι καὶ ἦταν γεμάτο τὸ σπῆτι ἀπὸ βαλιτzes, μεγάλες καὶ μι- κρές, σὲ διάφορα σχήματα.

Μέρες τώρα ἔτρωγε τ' αὐτὰ τῆς μη- τέρας ζητώντας τῆς ἓνα ἑκατοστάρι.

— Παιδι εἶναι, σκέφτηκε στὸ τέλος ἐκείνη, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πράγμα- τα στὸ σχολεῖο του, ἄς τοῦ τὸ δώσω.

Γι' αὐτὸ ἡ φούρα της μεγάλωνε περισσότερο τώρα βλέποντάς γιὰτὶ τὸ ἤθελε.

'Ηταν τὸ λιγώτερο χρήσιμο πράγμα πού μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς πὼς θ' ἀγόραζε.

— Τί θὰ τὴν κᾶνῃς ; ρώτησε μὲ τὸ δίκιο της στὸ τέλος.

— Θὰ φύγω, ἀστετεύηκα κι' ἐκείνος, θὰ βάλω μέσα τὰ ρούχα μου ὅταν θὰ φύγω.

— Νὰ τὴν δώσης πίσω, δὲν σοῦ χρειάζεται ἔχομε τόσες βαλιτzes.

— Νὰ τὴν δώσης πίσω, ἐπέμειναν κι' οἱ ἄλλοι.

Κι' ἀληθινὰ δὲν βροίκαμε νὰ τοῦ χρησιμεύῃ σὲ τίποτε. Τόσες βαλιτzes φύλαγαν ἀδελφὲς στὸ πατάρι.

'Ὅσο οἱ δυὸ μικρότερες ἐπιμένει- με ὑποστηρίζοντας τὸ ἀντίθετο.

Κι' εἶχαμε τὸν λόγο μας : Τὸ ὄνειρό μας ἦταν ἀνέκαθεν ἓνα μά- τσο κλειδιά περασμένα σ' ἓνα διπλὸ στοργικὸ χαλκαδάκι. Κάθε κλειδί, νὰ κρῶβῃ ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἄλλων νὰ φυ- λάγῃ ἀποκλειστικὰ γιὰ μᾶς, τόσα καὶ τόσα ὥρατα πράγματα.

Καὶ νὰ πού μᾶς δινόταν ἡ εὐκαιρία τώρα νὰ ἐγκαινιάσουμε τὸ ὄνειρο τὸ χαλκαδάκι τῆς νεοφερμένης βαλιτσού- λας.

'Ετσι εἴμαστε πρόθυμες νὰ πάρου- με τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ μας :

— Μὰ πὼς δὲν τοῦ χρειάζεται ; ὅλες μας οἱ βαλιτzes εἶναι μεγάλες. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη κατάλληλη στὰ μπάνια. Τί θ' αἰξῇ, τὸ καλοκαίρι ; Δὲν πιστεύω νὰ φορτώνεται τὸ παιδί, μὲ κανένα ... μπουύλο γιὰ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ ὁ κό- σμος...

— Βέβαια, ξεθάρρυνε κι' ἀδελφός μας, πού ὡς τὰ τώρα καθόταν μουδια- σμένος σὲ μιά γωνιά σπάζοντας τοῦ κακοῦ τὸ κεφάλι του γιὰ νάβῃ ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ χρησιμότητα τῆς βαλιτσας πού νὰ δικαιολογῇ κάπως τὴν ἀγορά της.

— Τὸ καλοκαίρι ; ξαφνιάστηκαν οἱ ἄλλοι. Μὰ μόλις μπήκε ὁ χειμῶνας.

— 'Ε, καλὰ, ὡς τότε θὰ τὴν... ἔχω ἐγώ. Θὰ κλειδώνω σ' αὐτὴν τὰ μικρο- πράγματά μου γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὰ παίρ- νουν.

Κι' ἀληθινὰ, σὰ νάχαν περισσέψει τώρα τελευταία οἱ καυγάδες μὲ τὰ «μὴ πῆρες καὶ σοῦ πῆρα». Αἰτία... τὰ ἀδέ- σποτα.

Κι' οἱ μεγάλοι πού ἐζορίζονταν νὰ μᾶς ἀκούνε κάθε τόσο, φάνηκαν εὐχαρι- στημένοι κάπως γιὰτὶ τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ ἡσυχάσουν γιὰ λίγο. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔφεραν πιά καμμιὰ ἀν- τίρρηση. 'Εξ ἄλλου τί μπορούσαν νὰ πουν, ἀφοῦ ὁ ἴδιος πού τὴν εἶχε ἀγο- ράσει, τόσο ἀκριβὰ, ἄφηνε τόσο εὐκο- λα νὰ τοῦ τὴν πάρουν.

Μόνο ἡ μικρὴ φάνηκε δυσανεστή- μενη.

— 'Αν ἤξερα, μοῦ ψιθύρισε ἀπα- γοιευμένη, πὼς θὰ τὴν ἐπαίνορες ἐσύ, θὰ φώναζα κι' ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἄλ- λους νὰ τὴν δώσω πίσω.

— Θὰ σοῦ πάρω ἄλλη, τὴν καθισού- χασε ὁ ἀδελφός μας.

— 'Ομως δὲν τόκανε. 'Η καλύτερα δὲν τόλμησε.

Δὲν εἶχε βέβαια ὁρεξὴ νὰ δώσῃ ἀ- φορμὴ γιὰ νέες σκηνές.

Μόνο σὲ λίγο, σὰν πέρασε ἡ πρώτη φούρα ἐρχόταν κρυφὰ νὰ μοῦ γυρῶν ἓνα δεκάρικο «δαγικὸ» γιὰτὶ φοβόταν νὰ ξαναζητήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα.

'Ισις [B]

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙ

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Ταπεινὸ ἀλλὰ γεμάτο ἐμπιστοσύνη καὶ χάρις, εἶναι τὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπι- τιοῦ μας.

Μιά μικρὴ, στενὴ καμμοῦλα πού κλείνει μέσα της μιὰν ἀεμόσφαιρα γλυ- κή καὶ μιά γαλήνη λεπτὴ κι' ἀπέραν- τωπα 'Αγίων, κρᾶνουνται στὸν τοίχο τοῦ κι' ἓνα καντηλάκι φέγγει μπρὸς τοὺς σκορπώντας γύρω, ἡ μικροῦλα ὁ-

τράδια.) Ἀμφιτρίωνα (ἔστειλα 16 τε-
τράδια τούς διέκοψα.) Γ. Ἀγουρόπου-
λον (ἔλαβα κι' ἔστειλα ἀπόδειξη) εὐχα-
ριστῶ πολύ.) Σιδηροῦν Δούκα (σοῦ τό
ἐνέκριναι λύσεις μπορεῖς νά στέλνῃς πάν-
τα.) Μαρκησιαν τῆς Χάριτος (ἔστειλα 5
τετράδια· τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω
καί θά σοῦ πῶ· ἔτσι, νά μήν εἰσκι εἰδρα-
νῇς· καλύτερα λοιπόν πού δέν ἐδημοσιεύ-
θηκε ἐκείνη ἡ Ἀγγελία.) Δευκὴν Καμέ-
λιαν (θὰ διαβάσω τὴ μεταφράσῃ σου καί
θὰ σοῦ πῶ· ἔλαβα καί τίς λύσεις· περιμέ-
νω τό ἐκτενέστερο γράμμα.) Μωραϊτικο
Σταφύλι (τό ψευδώνυμο ἀνανεώθηκε, τό
κομμάτι μέ τὴ σειρά του.) Δοξαζμένο
Νηοί (εἶδα τί ώραία πού γιορτάζατε ἐκεῖ
τὴν 25 Μαρτίου· καί τοῦ χρόνου· εὐχομαι
περαστικά τῆς μαμμᾶς.) Δορελάϊ (δοῦκα ἡ-
τὴν δυνατό νά γίνον, ἐγίναν κι' ἔστειλα
λογαριασμό ἀποφύγῃ νάναφῇς τίποτα,
για νά μὴ σᾶς... δολοφονήσω!) Ραμνου-
σίαν Ἀρτέμιδα (ἔλαβα, θὰ τό διαβάσω
μέ τὴ σειρά του καί θὰ σοῦ πῶ· ώραία ἐκ-
θέσεις τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν «Δεκα-
πεντατῆ Πλοίαρχο».) Σανθὴν Ἀμαζόνα
(χαίρω πολύ· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρίσιν
ἡ Ἀγγελία· κάνει 38 καί ξαναστῆλε
τὴν μέ τὸ ἀντίτιμο νά δημοσιεύῃ.) Φαέ-
δοντα (θὰ διαβάσω τό κομμάτι σου μέ τὴ
σειρά του· τίς ἔλαβα· φυλλάδια ἔστειλα.)
Μόγλην (σοῦ ἀνανέωσα τό παλιό γιατί τό
ἄλλο δέν μοῦ ἄρρεσε τόσο· καλὴ πρόδοος
στὸ νέο σχολεῖο· καλῶς νά ἔλθῃς.) Δάφνην
τοῦ Κήπου (εἶδα τί ώραία πού πέρασες
στὴν Ἁγία Παρασκευή· ναι, τώρα πού ἔ-
χεις καί ψευδώνυμο μπορεῖς νά μοῦ γρά-
φῃς ὅσο συχνά θέλεις.) Ἀπτερον Νίκη
(περιμένω τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τίς πα-
ραστάσεις αὐτῆς τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου στὸ
Βασιλικό· σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους 1914
καὶ 1923.) Ἀνοξιάτικο Χαμόγελο, Ἰ-
σιδα, Βασιλίσσαν Νεφερεῖται κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
25 Μαρτίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων
ἴδε ἀποκρίνῃν εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα. Αἱ
λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 2
Ἰουνίου.

225. Δεξιόγριφος
Λυὸ νότες καὶ δύο σύνδεσμοι
Ἄν μποῦνε στὴ γραμμὴ
—Παράξενο πολὺ—
Μᾶς κάνουν ἕνα... εὐγευστο
Καὶ σπάνιο πολὺ. Περσεύς

226. Στοιχειόγριφος
Νήσος εἶναι ἀπ' τίς μεγάλες
Στὸ Αἰγαῖο πούχει κι' ἄλλες.
Μ' ἂν τῆς λείπῃ τό κεφάλι
Κι' ἕνα γράμμι ἂν πάρῃ ἀκόμα,
Καταντάει κοινὸ χῶμα.

227. Μεταγραμματισμός
Νέα ἡ γοαία εἶν' Ἀγγλίδα,
Ἄλλὰ πάντα δεσποινίδα.
Ἄν τὴ μέση λίγο ἀλλάξῃς
Σιχαμένο ζῶο θά φτιάξῃς
Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

228. Μεταλεξισμός
Βγάξω οὐρά,
Βάξω παρὰ.
Κι' ἀπὸ μακρινὴ μιά χώρα,
Ἄλλην ὁμοία βλέπω τώρα.
Ἄσπρος Κόρακας

229—233. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνός γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀνα-
γραμματισμοῦ, ἄλλα τόσαι λέξεις :

Πάρος, Τήνος, μένος, φανός, ναῦς.
Μαγεμένο Βασιλόπουλο

234. Κλίμαξ

P	—	Σ							
P	—	—	Σ						
P	—	—	—	Σ					
P	—	—	—	—	Σ				
P	—	—	—	—	—	Σ			
P	—	—	—	—	—	—	Σ		
P	—	—	—	—	—	—	—	Σ	
P	—	—	—	—	—	—	—	—	Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα.
Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ
σειράν : μέλος, κίνησις, ποταμός, σχή-
μα, μελωδός, λεοντόκαρδος, παχύδε-
μον, ἐπίθετον (παρτσούκι) βυζαντι-
νοῦ αὐτοκράτορος.

Ἠλέκτρα

235. Ρητὸν διὰ Συναρμολογήσεως
Ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων νά-
φαιρθεθοῦν δύο συνεχῇ γράμματα καὶ νά
συναρμολογηθοῦν τὰπομένοντα διὰ νά
σχηματισθῇ ρητὸν ἀρχαίου φιλοσόφου :

γαλῆ, ροιὰ, Σκατία, εἰδῆ, Διδῶ, δά-
σος, κόμη, μέλι, νόσος.

Υποπλοίαρχος Κρίστιαν

236. Μικτὸν

σφς-οιω-κτς-αοηει-σφς

Εὐάννα

237. Γεῖφος

τὸ	τὸ	Μὸθ	ε	ε
Κῶς	Λιψ	ε	ε	ε
τὸ	τὸ	ἦν	ε	ε
τὸ			ε	ε

Ἀγγουρολογιῶτατος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3.

28 Ἀμφιτρίτη (ἀμφί, Τρίτη). — 29. Μί-
λητος-ἀμιλητος. — 30. Ρώμη-κόμη. — 31.
Ἀγρός-Ἀργός. — 32.
X A P A 33. ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ (πρόβο-
A Γ A P λος, ἔρεβος, ρύπος, Βόλος,
P A K H ὁβολός, λεπρός, σπόρος). —
A P H Σ 34—38. Διὰ τοῦ K : κλοιός,
κέρμα, Κύρος, ἄκατος, ἀκοή. — 39. ΤΗ-
ΝΟΣ (Τολμηρός, ἥπιος, Νάνος. Ὁ-
ξύς, Σιγῇ). — 40. Περί ὄνου σκιᾶς. — 41.
Ὑπερασίζον τὴν σημαίαν (ὑπὲρ ας
πῖ. ζοῦτιν, ση με α. ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—290]

Ποιὸ τό διαπλάσπουλο τῆς ἡμέρας ;
Διαπλάσπουλο, ψηφίσατε στὸ δη-
μοψήφισμά μας [ΛΗ'—163].

ΔΟΡΑΟΣ ΒΥΡΩΝ

[ΛΗ'—291]

Λόγφ λάθους δέν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὴν
(ΛΗ—243) τὸ (Διάπλ : Βεβαίωτατα).
Δημοσιεύεται τώρα.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΛΗ'—292]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια· στείλατε
πρώτοι : Στέφανον Βαλαδάην, Αἰγι-
νίτου 10, Ἀθήνας.

Χονδροκέφαλος

[ΛΗ'—293]

Νερμίν, Δανάη ἀγαπημένες μου, σᾶς
εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού δει-
ξατε σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀρρώστειας
μου.

[ΛΗ'—294]

Ξαντέ! διάβασα τὸν... διάλογο. Ἡ
Μαρίνα μέ πέννα ἔγραφε ἢ μέ τὰ
δάκτυλά της; Περιγίπτισα Οὐγκιὲ

[ΛΗ'—295]

Τὰ παιδάκια Σταυροπόδης — Βραυτῆς =
Κυκλῶν — Τῖτάν δέχονται ἀλληλογρα-
φία στὴ γαϊουλά τους, διότι εἶναι μικρὰ
ἀκόμη.

Τίτ-Τάν

[ΛΗ'—296]

Διαπλάσπουλα... τρέμειτε!!!...
— Ἀστέρες, σκηκώστε πανιά γιὰ τὸ
Χόλλυγουντ. — Ἀνοιχτόκαρδοι, Μυστη-
ριώδεις Κατάσκοποι, χαλῶσατε!!! —
Συριανά Διαπλάσπουλα, ὑποταχθῆτε!!!
ἔφτασε ὁ... Μπαμπαοῦ!

[ΛΗ'—297]

Ἀλληλογραφῶ μέ ὄλους-ες καὶ ἀνταλ-
λάσσω τετραδιάκια. Γράφατε : Δνίδα
Ἑλλην Χαριτωνίδου, Ἱπποκράτους 147
Ἀθῆνας διὰ : Τίτ-Τάν

[ΛΗ'—298]

Διαπλάσπουλα-ες, ἀλληλογραφεῖτε ;
Γράψετε πρώτοι : Φούλην Ν. Δαδιώ-
του, Σπενσίππου 38 Ἀθῆνας, διὰ :

Δάφνην τοῦ Κήπου

[ΛΗ'—299]

Ξανθὴ Ὑδραίοπουλα, Ὑδραϊκὸν Κυ-
μα : Γιατί αὐτὴ ἡ σιωπὴ ; Περιμένω.
— Βίλλυ Φρίτς : Θέλω κι' ἐγὼ φωτογρα-
φίες ἀπὸ τῆ... Χαδῶ!!! Δορελάϊ

[ΛΗ'—300]

Διαπλάσπουλα — Διαπλάσπουλές, Γειά
σας ! ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

[ΛΗ'—301]

Με κάθε σοβαρὸ Διαπλάσπουλο — Δια-
πλάσπουλα, οἰκισθῇποτε γυμνασια-
σιακῆς τάξεως, ἀλληλογραφῶ. Γράφατε :
Γεώργιον Γεωργίου (διὰ τὸν Δὸν Ζουάν).
Ὁδὸς Κουμουνδούρου 63, εἰς Βόλον.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

[ΛΗ'—302]

Κατερχομένη ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν ὁ-
ρέων μου, χαίρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ
μέ ὄλες τίς Διαπλάσπουλές τῆς Μεσαίας
Τάξεως. Γράφατε : Δδα Εὐάν Πετρίδου, Ἰο-
νικὴν Τράπεζαν Ἀθῆνας, διὰ :

Ξανθὴν Ὀρειβάτιδα

[ΛΗ'—303]

Πορτραῖτο τῆς Τρελλῆς Χαβανέζας :
Ταβανόκαυπα — μέ καστανὰ μαλλιά
καὶ καστανὰ ματάκια — καὶ μέ... γιὰλάκια
— μέ μύτη ἐλληνοικωτάτη — καὶ μ' ὄλα αὐ-
τὰ χαριεστάτη. Ξανθὴ Ὀρειβάτις

[ΛΗ'—304]

Διακόπτω πᾶσαν ἀλληλογραφίαν ἕνεκα
ἀπρόοπτου ἀναχωρήσεώς μου στὸ ἐξω-
τερικόν. Ροῦμπη Κήλερ

[ΛΗ'—305]

Διὰ λόγους ἀνωτέρους διακόπτω ΠΑΣΑΝ
ἀλληλογραφίαν.

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΦΙΤΣΑ

[ΛΗ'—306]

Ἡρακλειώτισσα, εἶναι καιρὸς πού σοῦ
γράψῃ κι' ἀκόμη νάπαντήσῃς· γιατί;
Γράψε μου. Ἀναδυομένη

[ΛΗ'—307]

Σία κι' ἀράξαμε, Ζωντανὴ Κουκλίτσα
Σ' Ἀργυρῶ (Δουλοῦ) Παπαζογλου !..
Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου

[ΛΗ'—308]

Οπαδὲ τοῦ Ἀμερικανισμοῦ, γράψε
μου πρώτος. Δῖας Κυρίαν Μ. Γιαμαλῆ
(N.N.), Ἀγίου Μελετίου 104, Ἀθῆνας
Ντανιέλ Νταριέ

[ΛΗ'—309]

Ρόμπρο Τελλορ, ἐσὺ πού μέ ἔξερεις, γιατί
δέν μέ ἀποκαλύπτεις ; Περιμένω.
Ντανιέλ Νταριέ

[ΛΗ'—310]

Ἀστέρας : Νά βεβαιώσῃς Διάπλας· σ' ὅπ.
Κατακόπους : Ὁ Πρόεδρος μέλος ;
Πράβο ! σ' ὅπ. Θαλασσοκράτορα : Δέν διε-
τέλεσε ποτὲ ὁ Πρόεδρος μας... κεραμι-
δοεισπράκτορας, ἴσως ἐσὺ ὑπὸ τὸ ψευδώνυ-
μον... Ἀγιοπάππς ! oh !... Ὁλως ὁμετέρα.
ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ